

Світ захоплень

І мама, і подруга, і майстриня

Юлія народилася в багатодітній родині Павла та Ганни Мельників. Сва, Олена, Сергій, Антоніна, Марина, Юлія стали найбільшим надбанням і щастям подружжя. Однак Павло Степанович залишив цей світ у 35 років і Ганна Федорівна піднімала п'ятеро доньок і сина сама. Піклувалася про них, кожному дала освіту. Наймолодша Юлія тепер зі своєю родиною живе біля нееньки. Попри те, що їй минуло 80, вона ще поряється по господарству. Любить, коли збираються разом діти, 12 онуків і четверо правнуків. А на 80-ліття жінка отримала незвичайний подарунок від Юлії – родинне дерево, виготовлене власноруч.

Юлія МІРКОВЕЦЬ, за словами методиста районного Будинку дітей і молоді Галини Бікус, амбітна й працелюбна молода жінка, яка дуже любить свою справу. Уміння передає вихованцям позашкільного закладу, яких у неї не бракує.

5 стор.

І мама, і подруга, і майстриня

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Дванадцять років тому, після закінчення Сарненського педколеджу, прийшла сюди працювати. Спочатку керувала гуртком комп'ютерної грамотності. Однак з дитинства любила малювати, тож своє захоплення вирішила передавати школярам на заняттях гуртків «Ліпка з глини» та «Петриківський розпис». Серед її робіт є справжні шедеври. Скажімо, жіночі прикраси, розшиті бісером. Аби діти не втомлювались від виготовлення витворів із глини, дала виробити з кукурудзи: картини, квіткові композиції та ляльки, що заслуговують на особливу увагу. «Щоб розпочати роботу, потрібно, насамперед, заготовити листя кукурудзи, — розповідає Юлія Павлівна. — Для цього треба відібрати тільки м'які листочки, що біля качана. Після цього їх потрібно добре висушити, інакше вони вкриються пліснявою та почорніють. Перед плетінням розділяємо на тоненькі клаптики й вимочуємо у воді. Далі обплітаємо ними форму. Коли робота закінчена, викладаємо все це на сонце, у тепле місце, щоб підсохло. Через деякий час сухі виробити знімаємо з форм».

До речі, щодо цілої колекції глиняних витворів: у кабінеті побачила навіть справжню спеціальну муфельну піч, завдячуючи якій виробити не розбіються після падіння.

Юлія Мірковець не уявляє себе без улюбленого заняття. Також приємно, що дітки, як дівчатка, так і хлопчики, із задоволенням вчать в майстрині та хочуть продовжувати традиції давнього українського ремесла. Ці маленькі творити людських рук можуть слугувати оберегами. Перебуваючи далеко від дому, завжди матимете з собою часточку України, втілену в кожній роботі. Умільця переконана, що керамічний виріб може навіть розказати про людину, яка його обрала. До речі, шалену енергетику глиняних виробів відчувають і екстрасенси. Адже глина здатна лікувати — вона за-

бирає негативну енергію, даруючи натомість позитив.

На заняттях гуртка «Петриківський розпис» знайомить учнів із ниткографією (викладання за допомогою шнурка або товстої нитки контурних зображень різних предметів, одно слово, «малювання» за допомогою нитки). Ця техніка розвиває пам'ять, акуратність, дисциплінованість, фантазію, увагу та мислення, однак у дітей, каже, не вистачає терпіння. Матеріалами для використання цієї техніки служать звичайні нитки (краще використовувати досить ворсисті, вони краще прилягають до основи) й аркуші паперу, контрастні до ниток за кольорами. На дозвіллі майстриня залюбки займається цим мистецтвом.

Досвідом роботи Юлія Павлівна ділиться з колегами. Розробила три інформаційно-методичні посібники: «На крилах натхнення» (петриківський розпис), «Кераміка — ремесло, мистецтво, професія. Ниткографія», «Декоративні виробити з кукурудзяних обгорток». Останній отримав третє місце в області. Вихованці також не пасуть задніх у таких обласних конкурсах, як «Космічні фантазії» та «Новорічна композиція». Щороку одержують призові місця в номінаціях «Ялінка» та «Віночок».

Чоловік Юлії, Валерій Миколайович, після багатьох років роботи в правоохоронних органах, нині перебуває на заслуженому відпочинку. Підтримує дружину в усьому й допомагає. Якщо треба, то їздить за глиною й у сусідні райони. А старша сестра Олена — помічниця, наставник і домашній психолог — переживає за всіх і за все.

Донька Анастасія й син Максим виростили в позашкільному закладі. Максим упродовж чотирьох років танцював у відомому хореографічному колективі під керівництвом Михайла Володька, був солістом. І хоча нині він студент-другокурсник Київського національного університету будівництва й архітектури (КНУБА), знайшов час, аби прийти й виступити на святкуванні Днів Прапора та Незалежності України в Сарнах.

Хлопець не єдиний випускник зразкової хореографічної студії «Вояж» районного Будинку дітей і молоді, який прагне зустрітись зі своїм наставником і друзями-танцівниками. Адже всі вони — як єдина сім'я: і трудяться разом, і відпочивають.

Від мами Максим перейняв хист до малювання. Цікаво було дізнатися, що хлопець зберігає альбом вирізок із малюнками фотокореспондента й художника «Сарненських новин» Василя Сосяка. Перемальовував їх на сторінки альбомного формату.

Анастасія — майбутній географ. Навчатись вже на четвертому курсі Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Дівчина також танцювала в Михайла Володька, а ще співала й декламувала вірші в гуртку Юліної колеги — Інни Мась. До речі, і син, і донька навчалися, як і мама свого часу, у Сарненському НВК «Школа-колегіум» ім. Т.Г. Шевченка. Анастасія закінчила заклад із золотою медаллю. І обое здобувають вищу освіту в столичних університетах за кошти державного бюджету.

Не дивно, що в позитивній й харизматичній Юлії добрі, відкриті й щирі діти. Коли приїжджають додому, допомагають по господарству. Змалку любили разом із мамою ходити в ліс, на прогулянки. Збирали різні камінці, шišки, що згодом використовували для виготовлення виробів на заняттях гуртка. Вона ж разом із ними їздила на концерти, де вони виступали. І зараз у них склалися довірливі стосунки. Вони діляться з мамою найпотаємнішим, довіряють, як подрузі.

Юлія Мірковець намагається самовдосконалюватися, її сучасні не залишають байдужими серця багатьох. Виробами майстрині захоплюються та милуються. Вілюючи стародавнє, етнічне в сучасне, вона прагне, щоб і дорослі, і діти не забували свого коріння.

Марія КУЗЬМИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.